

VIMECA SIEN

Sandhamni mõrvalood

Ohu poole

Rootsi keelest tõlkinud Tiina Mullamaa

In memoriam
Sascha Birkhahn
1911–2012

1. peatükk

Kolmapäev, 24. detsember 2008

KUI AINULT SANDHAMNI jõuaks, siis on kõik hästi. Ta ei tundnud end mitte kusagil nii turvaliselt kui seal.

Jeanette Thiel kordas neid sõnu otsekui mantrat, sõites lört-siga kaetud kiirteel. Ta hoidis nuttu tagasi, et pisarad nägemist ei segaks. Ühes kohas sattuski ta külglibisemisse.

Ta möödus Fågelbro ja Strömma kanalitest. Laev väljub juba mõne minuti pärast, kolmveerand kolm. Peab jõudma, see on täna viimane.

Möödus otsekui igavik, siis avanes talle vaade Stavnsäsi sadamale ja ta keeras pooltühjale parkimisplatsile. Ta jukerdas puldiga, aga sai siiski Fordil signalisatsiooni peale pandud.

Tuul torkis põski, temperatuur oli tublisti langenud – nüüd oli külma juba oma kümme kraadi, kui mitte rohkem. Veidi eemal kõlisesid tühjal lipuvardal trossid ja avamerel paistsid valged laineharjad.

Kurku tõusis kerge iiveldus, kuid tal polnud aega sellele mõelda.

Kummargil kiirustas ta kai poole, kus hallis hämaruses ootas suur liinilaev. Ta astus sellele viimasena, tema järel tõmmati trapp sisse ja vaid mõne hetke pärast sõitis laev välja. Aga ta pidi siiski korraks pöörduma, et vaadata, kas kail on keegi.

JEANETTE SÄTTIS END laeva ahtriosa nurgas kerra ja tõmbas kapuutsi nii sügavale silmile, et nägu vaevalt paistis. Ta teadis, et peaks midagi sööma, kuid oli liiga väsinud, et minna ülemise korruse kohvikusse. Nii vajuski ta nagu mingisse tardumusse, taustaks mootorimürin. Rütmiline heli oli rahustav.

Mobiil vibreeris ja Jeanette pistis käe automaatselt taskusse, kuid tõmbas selle kohe tagasi. Ei tahtnudki teada, kes teda otsib.

„Järgmine peatus – Sandhamn,“ kostus kärisevast kõlarist. „Kapten ja meeskond kasutavad juhust ning soovivad kõigile häid jõule.“

Jeanette nägi vaimusilmas Alice’it ja hoidis nuttu tagasi. Praegu olid Alice’il ja Michaelil kindlasti käsil viimased ettevalmistused. Jõulukingid olid kuuse all ning köögist levis singi ja lihapallide lõhna. Kohe jõuavad kohale Michaeli vanemad ja toovad kingitus-tele lisa.

Alice oli palunud Jeanette’i, et too jõuluks nende poole tuleks. See oligi viimane asi, mida ta lahkudes ütles.

„Kallis ema. Kasvõi ainult paariks tunniks!“

Jeanette raputas pead ja püüdis Alice’i laubale muski anda. Kuid tüdruk keeras pea kõrvale ja Jeanette’i suu riivas vaid ta juukseid.

Nüüd põletas teda must südametunnistus. Miks kõik alati nii viltu läheb?

Laev peaks mõne minuti pärast kohale jõudma ja Jeanette tõusis, et tualetis ära käia.

Kui ta ukse avas, jahmus ta, nähes peeglist vastu vaatavat koolnukahvatut naisterahvast. Läks mõni sekund, kuni ta taipas, et see on tema ise. Silme all tumedad rõngad ja jume hall. Nina juurest jooksid suunurkadesse sügavad vaod.

Ma näen välja nagu vana naine, mõtles ta. Kuhu aeg kadus?

Käsi pestes hoidus ta peeglist vaatamast.

Mootorimürin vaibus, mis tähendas, et kapten on tuure vähe-
maks võtnud ja sõidab nüüd läbi väina Sandhamni.

Jeanette tõstis poriselt põrandalt oma koti ja heitis õlale. Rahvast polnud palju, kuid ta jäi siiski oma kohale ning oli järjekorras viimane.

„Häid jõule,“ ütles madrus, kui Jeanette talle pileti ulatas ja naeratada püüdis.

Teised reisijad olid juba kailt läinud, ilm oli liiga külm selleks, et lahkumisega venitada. Jeanette pani siiski koti maha ja vaatas tuttavas ümbruses ringi.

Aurikute kai ja Purjehotelli vahelise lahti aetud rannaprome-
naadi kõrval olid lumevallid. Laial rannaribal seisis tosinad talveks
maale tõmmatud paadid, kaetud lumekindla tendiga.

Sadama lääneküljel paistis kollane võõrastemaja, fassaad kau-
nistatud tulepalmikutega. Helkiv valgustus ajas Jeanette'i peaaegu
uuesti nutma. Ta võttis koti ja hakkas astuma.

PURJEHOTELLIS LÕI VASTU tugev hüatsindilõhn. Kõrge leti
taga seisis blond ametnik, peas päkapikumüts. Jeanette ütles oma
nime.

„Ma panin teie juurde täna hommikul toa kinni.“

Tütarlaps naeratas rõõmsalt ja Jeanette'ile torkas silma, et tema
roosa huulepuna ei sobinud üldse punase päkapikumütsiga.

„Jah,“ ütles tütarlaps. „Tere tulemast. Teie elamine on basseini
taga. Ma loodan, et te pimedust ei karda?“

Ta naeratas jälle, nagu oleks öelnud midagi lõbusat.

„Sel nädalalõpul on peahoone kahjuks täis, alles ongi ainult
korterid.“

Enne, kui Jeanette midagi öelda jõudis, tütarlaps jätkas: „Õhtu-
söök on alates kella seitsmest, selleks peaks laua broneerima. Kas
kell kaheksa sobib?“

Jeanette noogutas.

„Meil on väga peen jõululaud,“ ütles tütarlaps. „Kõik, mida
vähegi võiks soovida: viisteist sorti heeringat. Ja õhtul tuleb kõigile
headele lastele muidugi ka jõuluvana.“

Ta tegi Jeanette'ile silma ega mõelnud vist selle pealegi, kas
üksik keskealine naine üldse on jõuluvana huvitatud.

„Kas soovite pagasi kohaleviimiseks abi?“ küsis tütarlaps. „Ega
see väga kaugel ei ole, vaevalt sada viiskümmend meetrit. Lähete
trepist alla, siis keerate paremale. Edasi minge mööda lumest puh-
taks roogitud rada minigolfväljakust mööda ja keerake enne bas-
seine jälle paremale. Te elate kaks maja peahoonest edasi.“

„Küll ma leian,“ pomises Jeanette.

Kõrvus kohises, kui ta kummardus kotti võtma.

„Loodan, et teil tuleb meie juures tore jõulunädalavahetus. Sandhamni kabelis on hommikul kell seitse jumalateenistus, kui soovite minna. See on tavaliselt väga pidulik.“

Lõpuks ulatas tütarlaps uksekaardi ning Jeanette haaras koti ja hakkas juba minema. Kuid peatus.

„Kas ma elan seal majas päris üksinda?“

„Oodake, ma vaatan järele.“

Tütarlaps pöördus arvutiekraani poole nii kiire liigutusega, et päkapikumüts ta peas liikus. Ta kortsutas kulmu ja tõstis pilgu.

„Jah, te olete seal üksi.“

2. peatükk

KRIMINAALINSPEKTOR THOMAS ANDREASSON naeratas, vaadates, kuidas tütar uudishimulikult tubli meetrikõrguse kuuse all olevaid kingipakikesi uurib.

Peaaegu kõik need olidki Elinile, kuigi laps oli alles väike. Saab alles märtsis aastaseks. Pernilla ja Thomas olid otsustanud jõulukungituste pealt kokku hoida, mõeldes, kui palju oli sügisel maksnud suvekodu juurdeehitus, kuid pakikuhja järgi otsustades polnud kummalgi õnnestunud kokkuleppest kinni pidada. Lisaks olid nad saanud suure koti vanaemalt ja vanaisalt, kes tähistavad jõule Thomase venna ja tema perekonna pool. Pernilla ema oli teise tütre pool USA-s, nii et nemad olidki üksi siin Harö majas.

Mitte et Thomasel oleks sellest midagi olnud. Püha Lucia päeva pidustuste ajal toimunud raske seksuaalse kuritarvitamise juhtum oli teda hoidnud tööga kinni kuni puhkepäevadeni ja nüüd ootas ta ainult aega, mille saab veeta pereringis. Nii hea, kui saab välja lülitada tegeliku elu, mis tema jaoks oli mõnikord kurnavam, kui ta endale tunnistada tahtis.

Thomas vaatas aknast välja: all silla juures säras kaks laternat, mille ta oli täna pärastlõunal sinna riputanud. Viimaste päevade tugev lumesadu oli katnud kaljulaiud ja skäärid pehme valge tekiga. Kui nad siia saarele jõudsid, oli pakane kujundanud puud säravateks tüvedeks ja nende kroonid hiilgasid härmatisest.

Lahe kaldapoolne osa oli jääs – kui nii edasi läheb, juhtub sama, mis varasematel aastatelgi, kui paks jää püsis skäärides kuid ja saarte vahel sai sõita Soome kelguga.

Aga kus see vana kelk nüüd on? Kui veab, siis on see tema vanemate pool. Nende triiki täis puukuur mahutas kõikvõimalikku, aastakümneid alles hoitud asju, mida kunagi vaja võib minna.

Elin katkestas Thomase mõtted. Laps kiikus ja sirutas käed tema poole. Thomas tõstis lapse sülele ja too võttis rahulolevalt mugava asendi, laup toetumas isa rinnale.

Pernilla koristas jõululauda. Sink, vorstid ja heeringas olid juba külmikus. Nüüd soojendas naine glögi ja tegi kohvi, et siis pakke jagama hakata.

On kindlasti viimane aasta ilma jõuluvanata, mõtles Thomas. Järgmisel aastal on vanaisal tähtis roll täita.

„Kas on abi vaja?“ küsis Thomas pilku Elinilt kõrvale pöörates.

„Ei-ei,“ vastas Pernilla ja kummardus, et alumisest kapist kandi-
kut võtta. „Sina tegid ju süüa, küll mina koristan.“

Nad olid eelmisel õhtul metsast väikese kuuse toonud ja jõuluks ära ehtinud. Hommikul jäi Elin kuuse oksa külge kinni ja puu kukkus maha oma kuulikeste, karra ja kõige täiega. Nuttu oli palju. Aga kuuse pidurüüsse sättimine oli olnud suur töö. Elin sai oma isikliku karra ja ta mängis sellega, kuni seegi katki läks.

Thomas pani Elini põrandale ja põlvitas lapse kõrvale. Mees puudutas kergelt huultega tütre pehmet põske.

Väikelapse lõhn.

Elini juuksed olid jõulude puhuks korralikult sätitud, laubal oli väike tutike, mis hüppas, kui laps end ootusärevalt õõtsutas.

„Kuule?“ ütles Thomas. „Kas avame koos sinuga ühe paki, kuni ema kõõgis toimetab?“

3. peatükk

KUI JEANETTE SILMAD avas, kulus mõni hetk mõistmaks, et ta viibib hotellitoas. Haiglane tunne püsis ja nabapiirkonnas olid valuhood, lühikesed krambid tekkisid ja möödusid. Voodi, millel ta lamas, oli pehme ja lai, aga mugavat asendit oli võimatu leida. Kehas valitses närune tunne ja paksule kampsunile vaatamata oli tal külm.

Kui kaua ta oli maganud?

Jeanette vaatas kella, viis puudub kaheksast. Kui ta tahab öhtust süüa, tuleb nüüd restorani minna.

Liigestes oli valu ja ta ei teadnud, kuidas ta püsti saab.

Toa teises otsas mängis teler. See oli sisseharjunud rutiin – ametilt reporter, vaatas ta tuppa tulles esimese asjana uudiseid. Kuulata polnud aga mõtet, kõik käis ümber jõulude riigi eri paigus. Nagu polekski maailmas sel päeval midagi kaalukat juhtunud.

Mõni teine kord oleks see teda häirinud, kuid praegu oli, nagu oli.

Ta vaatas toas ringi, märkas, et siin oli püütud tekitada saarestiku-atmosfääri – seintel olid üheksakümnendate aastate mustvalged fotod Sandhamnist. Sportlikud purjekad, rannapromenaadil laiaservaliste kübaratega daamid ja tumesinistes mantlites härrasmehed.

Jeanette sulges korraaks silmad ja tõusis jalule. Kõhust käis jälle läbi kramp, mida ta püüdis eirata, üritades endas esile kutsuda tuttava tunde, et Sandhamn on maailma kõige turvalisem koht.

Vanaema, mõtles ta ja tundis kurgus klompi, meenutades lapsepõlve suvesid saare teisel pool asuvas majas. Viimastel aastatel oli

ta liiga harva sinna sattunud, aga nüüd saab olema teisiti. Kevadel võtab ta Alice'i kaasa ja jääb sinna terveks suveks.

Homme lähebki ta sinna. Seal tahab ta järele mõelda ja otsuse teha. Vanaema oli alati olnud inimene, kelle poole sai pöörduda, vanaema poole, kes pakkus kakaod ja head nõu siis, kui ta seda kõige enam vajas.

Jeanette läks vannituppa ja loputas nägu külma veega. Kuid haiglane tunne ei kadunud, käed värisesid, kui ta neid kuivatada püüdis.

Elmiste jõulude ajal oli Jeanette olnud Lähis-Idas tööreisil. Mähituna tumedasse maani ulatuvasse burkasse, oli ta teinud Iraanis salaja intervjuusid vihaste ja ära hirmutatud naistega. Tulemuseks oli mitu pikka artiklit naiste olukorrast riigis. Ühe neist oli üles noppinud õhtune uudistesaade ja toimetaja oli olnud rahul, nagu olnuks see tema ise, kes seal kitsastel tänavatel ringi hiilis, seljas palav tolmune riidelasu.

Ma muutsin midagi, oli Jeanette ise tookord mõelnud, kui hotelli tagasi jõudis. Siis oli liiga hilja, et helistada Alice'ile ja soovida talle häid jõule.

Praegu on üle aastate esimene kord, mil ta jõulude ajal Rootsis on.

Ta lihtsalt pidi olema.

Mälestuspildid kerkisid silme ette ja pulss tõusis. Jeanette läks elutuppa, et võtta oma Macbook. Nüüd peab mõtlema muudele asjadele ja tõrjuma peas tiirlevaid mõtteid.

Jeanette laskis sõrmedel kottis ringi liikuda, kuid arvutit seal ei olnud. Murelikult tõmbas ta koti laialt lahti ja soris põhjalikumalt. Siis tühjendas ta koti sisu tugitoolile, läbisegi aluspesu, teksad ja ravimipurgid.

Peaegu paanikas, jõllitas ta segadust enda ees. Ta oli kindel, et oli arvuti kodust lahkudes kotti pannud. Kindla peale, kuid siin seda ju polnud.

Veendumaks, vaatas ta veel kord kotti, aga selle põhjas oli ainult üks ammu Frankfurdist ostetud tikutops.

Kas ta oli siis tõesti arvuti koju unustanud? Pole võimalik, ta võtab selle ju alati kaasa. Jeanette lükkas juuksed nüüd juba higiselt laubalt tagasi. Kus on arvuti?

Laeva peale see ei saanud jääda. Jeanette polnud merereisil kotti avanudki. Ja kui see oleks kotist välja pudenenud autos, oleks ta seda ju näinud.

Või kas ikka oleks?

Teele asudes oli ta olnud nii närvis ja segaduses, et toppis lihtsalt kotti kõige hädavajalikumad asjad ja pani minema. Isegi ukse oleks äärepealt lukustamata unustanud.

Ta nuuksatas. Kuidas on võimalik, et pärast kõike, mis oli juhtunud, unustas ta arvuti maha?

Äkki tundis ta vajadust suitsu teha, kuigi oli tegelikult otsustanud maha jätta. Võib-olla on kusagil käekoti põhjas veel üks pakk, paar suitsu sees. Küll ta kunagi ikka maha ka jätab.

Tilluke silt seinal teavitas sellest, et see korter on suitsuvaba. Niisiis tuleb välja minna. Kas ta jõuab?

Teisel pool seina kostus hää, mis pani ta võpatama, see kõlas, nagu oleks kusagil uks pauguga kinni löödud. Või oli see äkki lumi, mis katuselt langes? Kas hotelliametnik ei öelnud, et ta on selles hoones üksi?

Jeanette pööras ringi. Täielik vaikus. Küllap oli see lihtsalt ettekujutus. Kindlasti.

Taas pressis peale iiveldus, ta tundis suus metalset maitset.

Kardinad olid ette tõmmatud. Üht kardinat eemale tõmmates nägi ta, et väljas valitses kottpimedus, isegi paks valge lumevaip ei muutnud seda heledamaks.

Ta tegi pikkamööda aknahaagi lahti, nagu oleks keegi tal palunud seda teha. Mõni meeter allpool algas juba järgmise korruse katus ja ka see oli kaetud paksu valge lumekihiga nagu maa.

Jeanette lükkas akna veidi rohkem lahti ja tardus, kui tundis jäist tuuleiili. Ta ei pööranud sellele siiski tähelepanu ja tahtis kuulata merekohinat. Meri oli ju vaid mõnekümne meetri kaugusel, täpselt nagu ta vanavanemate koduski. Jeanette mäletas lainemüha, heli, mille saatel lained kaldale veerevad.

Talle oli alati meeldinud olla kõige merepoolsematel saarekestel, vaadata igavesti liikuvat merd. Vahel nägi ta und veemassist, nägi, et vajub aeglaselt merepõhja, uinub õõtsuva mererohu vahel, ümbritsetud kaladest, kes noolena edasi-tagasi sööstavad.

Aga ta ei kartnud, vanaema pool mitte.

Pakane andis endast märku ja Jeanette võdises. Ta pööras pead ja vaatas välja ka teisest aknast, mis oli maja sissepääsu pool. Naaber korterid olid pimedad ja lamp välisukse kohal ei olnud nii hele, et ümbrust valgustada. Väljaspool ümmargust valgusvihku oli vaid pimedus ja vari.

4. peatükk

NORA LINDE VÕTTIS Brandska villa klaasverandal istet, kohvitass käes. Nagu ikka, oli ta söönud liiga palju. Kui ta oli taldriku sööki täis tõstnud, oli hilja ümber mõelda. Ja pealegi on kõik nii maitsev.

Raadiost tuli „Püha öö“, kui köögist kostus klirinat. Poisid näaklesid, kes peab mida tegema. Nora ei sekkunud, küll nad ise selle asja ära lahendavad. Ta vaatas hoopis veranda suurest aknast välja. Pärastlõunal oli tõusnud tuul ja nüüd ulgus see majanurga taga.

Nad olid kütnud maja kõik vanad kahhelahjud ja need töötasid esmaklassiliselt, kuigi olid 19. sajandist. Juba mõne tunni pärast läks maja soojaks, kindlalt ja usaldusväärsest, kui aga regulaarselt puid juurde panna.

Nora limpsis kohvi. Seni oli kõik läinud oodatust paremini. Tal õnnestus tõrjuda kõik tööga seotud mõtted ja mure, mis teda oli vaevanud. Päeva jooksul ärevus tasapisi vähenes. Ohates pani ta tassi käest, ega tahtnud enam pangale mõeldagi.

Varahommikul sõidavad nad jumalateenistusele, see rõõmustas Norat, kuigi Adam ja Simon hakkavad kindla peale virisema. Eriti Adam, kellel oli hommikuti raske tõusta, nagu teismelistel ikka. Aga kui nad kohale jõuavad, siis on nad rahul, seda Nora teadis. Poistele meeldis väike kabel, kus küünlad hubisevad ning naabrid ja tuttavad üksteisele häid jõule soovivad.

„Istud siin ja mõnuled.“

Nora pööras pead.

Üksel seisis Henrik, käes kaks konjakiklaasi. Ilustustega kristallklaasides loksus midagi pähklikarva. Need klaasid olid seisnud söögisaali puhvetkapis nii kaua, kui Nora mäletas.

„Armagnac, mis sulle ju meeldib,“ sõnas Henrik naeratades.

Mees ulatas ühe klaasi Norale ja istus tema vastu korvtooli. Heitis jala üle teise ja toetus leenile.

Klaasist tõusis tugevat magusat lõhna. Nora võttis lonksukese ja tundis, kuidas suulagi õhetama lööb, seejärel tuli järeлмаik.

„Nii hea,“ lausus Nora. „Aitäh.“

Ta pilk libises mere poole, peatus pimedusel akna taga.

„Emme.“

Simon peaaegu hüppas verandale ja näitas käega ruumi kaugemas otsas seisva kuuse suunas. Seal seisis tavaliselt väike mahagonist puhvetkapp, mis oli nüüd minema viidud, et kuusk ära mahuks.

„Teeme nüüd kingid lahti!“

Nora tõmbas poisi enda kõrvale ja sasis tal pead.

„Mis sa arvad, kui ootaksime veel natuke?“

Hetkeks oli poiss ebakindel, aga siis mõistis, et Nora teeb lihtsalt nalja.

„Mis teil seal köögis toimub?“ küsis Nora. „Kas ma julgen sinna minna, ilma et satuks mõne miini otsa?“

Poiss noogutas nii energiliselt, et heledad juuksed laubale lange-sid. Varsti tuleb juuksurisse minna.

„Köögis on kõik korras, ausõna. Isa koristas ka. Palju.“

„Ah nii.“

Nora laskis Simoni lahti. Poiss sööstis Henriku juurde ja kallistas tedagi.

„Kutsu Adam ka, siis hakkame pihta,“ lausus Henrik.

Ta sirutas käe välja, nagu tahtes Norat põsele patsutada, kuid poisid olid silmapilk tagasi.

„No nii,“ sõnas Henrik. „Kes siis tänavu esimese paki saab?“

5. peatükk

JEANETTE PÜÜDIS RAHULIKUMALT hingata. Ta tõmbas selga jaki ja pähe mütsi, kuid hoidis kätt veidi aega lingil ja kuulatas hoolega, kas väljast kostab hääli. Ei kostnud. Aga siiski läbis teda värin.

See oli kindlasti olnud lihtsalt ettekujutus. Selles majas on ta üksipäini, seda oli ju hotelliametnik talle öelnud. Praegu naudivad teised külalised rikkalikult kaetud jõululauda, mida too tütarlaps nii entusiastlikult oli kirjeldanud.

Oma veendumuse vastu heitis ta siiski veel kord pilgu kotile, kus pidanuks olema arvuti. Siis püüdis ta silme ette manada pilti hetkest, mil ta seda viimati kasutas. Täna hommikul köögilaua ääres, kui ta luges sellest Financial Timesi.

Ja siis helises uksekell.

Kõik käis kiiresti. Jeanette'il polnud aega mõelda. Minema, otsekohe! Ära, otsekohe. Nagu oleks korter tollest külastusest rüvetatud.

Jeanette oli siiamaaani šokeeritud, kõrvus kõlasid vaheldumisi karmid ja paluvad sõnad: „*Ma ei luba seda.*“

Jeanette ei teadnud isegi, mida ta õieti oli oodanud. Kuid mitte iialgi nii õelaid sõnu, mis purskusid suust otsekuvi hõõgav laava, mis kõrvetas ja moonutas tõe.

„*Kas sa saad aru, et sa kahetsed, kui nii teed. Ma hävitan su.*“

Jeanette ei andnud ähvardustele järele. Oli vihaselt vastu turtsunud, kuigi sisemuses nuttis.

„*Kabinetis on koopia ja Alice'i käes on samuti üks. Ei mängi mingit rolli, mida sa teed. Ma saadan selle esmaspäeval ära.*“

Lõpuks oli hääl muutunud paluvaks, lunivaks. Aga mitte sel-
lepärast polnud Jeanette otsustanud ära rääkida, siin polnud tegu
väljapressimise ega rahaga.

Tõde, ta tahtis lihtsalt tõde.

Nad olid jõudnud juba esikusse, rohkem polnud midagi öelda.

Kui Jeanette välisukse avas, nägi ta pilku, mis oli nii täis vihka-
mist, et tal läksid põlved nõrgaks. See hirmutas teda rohkem kui
miski muu. Hädavaevu suutis ta ukse sulgeda ja lukustada ning
varises siis põrandale, selg vastu seina ja käed värisemas.

Oli kohutav viga, et ta üldse oli sellest rääkinud. Aga ta oli
tundnud, et ta lihtsalt peab, ja seda mitmel põhjusel. Pärast kõiki
neid kooselatud aastaid.

Jeanette tõmbas käega üle lauba. Miks ta üldse pidi mainima, et
Alice'il on koopia? See lihtsalt lendas ta huulilt keset ägedat vaid-
lust. Ta peab saama mälupulga tagasi kohe, kui Stockholmi jõuab.

Ühtäkki tundis ta klaustrofoobiahoogu. Nagu vajusid seinad
kokku, tema nende all.

*Rahune maha, mõtles ta. Asi pole nii hull, vihahoos öeldakse ikka
igasuguseid asju.*

Küll kõik saab korda. Kindlasti.

Ootamatu pearingluse tõttu pidi ta tuge otsides käe vastu seina
toetama. Magu tõmbus kokku ja suhu tungis hapu, sapine rõhitus.

Ta polnud ammu söönud, nüüd peaks restorani minema, mõtles
ta, kuigi tundis ikka veel nõrkust ja iiveldust. Üks sigaret suudaks
ta käima lükata, siis tuleb natuke süüa. Ta teadis, et pinges närvid
rahunevad maha, kui ta süütab sigareti ja tunneb, kuidas nikotiin
kehas levib. Suits oli teda palju kordi lohutanud, kui ta oli olnud
kurnatuse piiril, aidanud ohuolukordades välismaal, kus ta keelt ei
osanud, kuid kus sai suhelda koos popsutades mõne nurga taga.

Värisevi käsi toppis ta suitsupaki taskusse. Käekott võib tupp
jäada, ta ei võta seda kaasa.

Pikalt venitamata kustutas Jeanette laelambi ja astus pimedusse.

6. peatükk

„EMME, SEE PAKK on sulle,“ hüüdis Simon.

Ta põlvitas kulunud Pärsia vaibal, mille värve polnud võimalik eristadagi. Tädi Signe pärandus. Tema oli olnud selle maja eelmine omanik ja Nora nüüdseks surnud naaber. Nagu Nora praegu, nii tavatses ka Signe omal ajal istuda verandal, jala kõrval koer Kaisa. Noral oli praegugi kõrvus heli, kuidas loom vastu kulunud puupõrandat sabaga põntsutas.

Rahulolevana tõmbas Simon välja väikese paki, mis oli olnud sügaval kuuse all, nagu oleks keegi seda peita püüdnud.

„See on isalt,“ ütles Simon rõõmust särades, nagu õhetamas üht-aegu heameelest ja erutusest.

Nora pani pähkli tangid ja äsja purustatud pähkli koored kõrvale.

Simon oli tõesti väga oodanud jõuluõhtut ja viimastel päevadel ta ainult sellest rääkiski. Poiss polnud enam ammu nii heas tujus olnud. Täna hommikul oli ta suu ühtevalu käinud, kui pere köögilauas istus ning kaneeli ja suhkruga riisiputru sõi.

Poiss tõusis põrandalt ja ulatas Norale kingipaki. Ta osutas elegantse käekirjaga kirjutatud etiketile.

„Norale. Häid jõule soovib Henrik,“ luges Simon pidulikult.

Seejärel puges ta ema kõrvale korvdiivanile, nii lähedale, et nende jalad kokku puutusid.

Nora vaatas kingipakki. See oli lapik neljakandiline hoolikalt hõbedakarva paberisse keeratud pakike. Nora tundis ära sellele kinnitatud väikese märgi peal oleva logo. See kuulus tuntud juveeliirile, kelle butiik asus Stockholmi peenel äritänaval. Nora jalutas sellest vahel mööda, kuid sisse polnud kunagi astunud.

„Kas sa ei avagi?“ küsis Simon ülemeelikult. „Nii peen pakike.“

Kahhelahjust kostus praginat, vaskukse taga hõõgus tuli. Adam, kes istus teises korvtoolis, kallutas end põnevusega ettepoole.

Profilis oli poiss Henriku noor koopia. Ka tema oli hakanud rääkima samamoodi, rõhutades sõnu nagu Henrik, hääl kergelt veniv.

Nora vaatas küsival pilgul oma endist meest. Ise oli ta Henrikule otnud ainult raamatu, romaani ühest hädaolukorras elavast naisest Afganistanis. Raamatu valiku tegi ta mõeldes, kui ebavõrdne oli nende abielus olnud tööjaotus. Noras torkis tänase päevani väike okas.

„No tee siis lahti,“ lausus Simon ja osutas Nora pakikesele.

Henrik jälgis pilguga naise liigutusi. Juuksed mehe oimul hakkasid hallinema, märkas Nora, pannes konjakiklaasi käest.

Ta kaalus pakki käes ja vajus mõttesse. Nad olid kokku leppinud, et peavad laste pärast jõulusid koos ja piirduvad sellega. Kuid Henrik pingutas silmnähtavalt. Ajast, kui nad siia Sandhamni jõudsid, ei olnud Nora pidanud sõrmegi liigutama. Ka suurem osa jõulutoidust oli Henriku toodud.

Täiesti uus inimene, vähemalt võrreldes sellega, missugune oli mees olnud nende viimastel kooseluaastatel. Võib-olla peab siin arvestama sellega, et Henrik oli hiljuti lahutanud Mariest, naisest, kellega mees oli kohtunud siis, kui oli veel abielus Noraga ja kellega hakkas kokku elama kohe pärast lahutust.

Okas hinges tuletas end taas meelde.

Plaadimängijalt kostsid laulu „I'll Be Home for Christmas“ algusnoodid. Laes rippuva parafinlambi leek võbises.

Õrnalt tõmbas Nora paki paela lahti – see oli kena kuldniitidega siidipael. Nora pani selle kõrvale ja avas elegantse pakendi. Nähtavale tuli tumepunane nahkkarp.

Simon kummardus üle Nora õla.

„Mis see on?“ küsis ta. „Tee lahti.“

Nora kergitas karbi kaant.

Rohelisel sametpõhjal lebas valgest kullast ripats, keskel tilluke teemant. Kõrval sätendas peenike ketike.

„Oi,“ ütles Nora sosinal, tihkamata Henrikule otsa vaadata. „Seda on liiga palju, nii kallias asi.“

Henrik naeratas südamlikult.

„Uue alguse terviseks,“ ütles ta ja tõstis konjakiklaasi.

7. peatükk

KUI JEANETTE MAJAST külma talveõhtusse astus, oli ümbrus eriliselt inimitühi, nagu kuumaastik. Ta tõmbas jakikapuutsi pähe ja vajutas lõua salli sisse, ise püüdes vaadata, kuhu astub. Korterite ala asus treppidega künkal ja ta ei tahtnud laskudes libiseda. Kuid poolhämarauses oli raske näha. Miks siin nii kehv valgustus on?

Maja nurga tagant tuli jõuline tuuleiil. Puhangus oli päris raske püsti jääda. Lumi piitsutas nägu ja kõrvus ulgus tuul. Jeanette sai aru, et tuul oli tõusnud sel ajal, kui ta voodis puhkas. Nüüd jäi tal tormist lausa hing kinni.

Lahtiaetud jalgrada, mida mööda ta ennist oli tulnud, oli praeguseks sulandunud valgesse ümbrusesse.

Hoides üht kätt kaitseks suu ees, hakkas ta lumehangedes edasi rühkima. Lumi torkis nooltena ta kaitsetuid põski ja kuigi ta hingas läbi nina, torkis külm õhk sisse hingates sõõrmeis. Iga kord, kui ta jala maha pani, vajus ta sügavale lumme. Lumi tungis madalatest saapasäärtest sisse ja jalad said kohe läbimärjaks.

Tormis paistis kõik olevat teistmoodi. Varjud ja vahemaad olid moonutatud, enam ei kehtinud miski tavapärane.

Jeanette oli nii väsinud, keha tundus raske ja tohm, juba paari sammu järel oli ta hingetu.

Läbi tuisu nägi ta, kuidas pontoonid tankla juures kinnitustrosside küljes visklesid, ta peaaegu kuulis, kuidas tross raskuse all kriuksus. Võimsad lained pühkisid üle paadisildade ja vahutasid pööraselt.

Eemal, umbes viiekümne meetri kaugusel, nägi ta üksikut laternaposti, mis heitis lumisele männivõsale valgust.

Ma lähen kõigepealt sinna, mõtles Jeanette. Seal saan seista ja natuke puhata.

Ta jõudis vaevu postini, kuigi maa polnud pikk.

Kurnatuna surus ta pea vastu laternaposti külma metalli, püüdes hinge tõmmata.

Anna mulle mõni minut.

Jeanette pistis käe taskusse, kuhu oli pannud suitsupaki, kuid käpikutega oli seda raske kätte saada. Seistes seljaga tuule poole, sai ta ühe kinda käest tõmmatud ning võttis välja suitsupaki ja välgumihkli.

Püüdes tulemasinat põlema saada, käed värisesid. Kuigi ta kaitset leeki tuule eest, kustus see mitu korda. Mõne minuti pärast oli ta külmast kange. Katsed olid lootusetud. Ta tõmbas kinda uuesti kätte ja vaatas enda ümber ringi.

Võsa oli nii lopsakas, et varjutas Purjerestorani. Ta pidi minema veele veidi lähemale, et valgustatud aknaid näha.

Nüüd oli enesetunne veelgi halvem, vahelihases kõrvetas ja kipitas. Jeanette surus käed vastu kõhtu, püüdes pealetungivat iiveldust tagasi hoida. Ta neelatas mitu korda.

Ma oleksin pidanud korterisse jääma, mõtles ta. Mis ma selle ilmaga siin väljas teen?

Pisarad hakkasid voolama, kuid tardusid külmas õhus. Tilgad jäätusid külmale nahale ja üks silm kleepus kinni. Ta püüdis seda jäise käpikuga hõõruda, aga sellest asi paremaks ei läinud.

Iiveldus pressis uuesti peale. Jeanette otsis postist tuge, püüdis sellest mõlema käega kinni hoida, kuid käed ei tahtnud sõna kuulata.

Mis mul viga on? Miks ma nii nõrk olen?

Keha oli jõuetu, jalad ei kandnud ja käsivartes torkis, nahk sügeles.

Ta ümber oli kõik muutunud uduseks ja orienteerumine läks raskeks. Hotelli fuajee polnud kaugel, oleks absurdne siia jääda. Siiski tundus maa hotellini lõpmata pikk, peaaegu ületamatult kaugel. Ta oli sama maa läbinud mõni tund tagasi, kuidas on siis nüüd võimalik ära eksida.

Tuisk ta ümber keerutas edasi ja sama toimus ka ta peas. Jeanette püüdis pilku kinnitada, fikseerida see suur punane hoone, mis tema teada ta ees pidi seisma. Aga kuidas ta ka ei pingutanud, jäi vaateväli ähmaseks. Kõik oli nagu üks pudrune mass.

Jalad olid juba samahästi kui tundetud, sõrmed käpikutes rippusid nagu kanged tombud. Tuleb sisse sooja saada, muul pole mingit tähtsust.

Mis oli lähemal – korter või hotell?

Jälle pressis iiveldus peale.

Mis mul viiga on? jõudis ta mõelda enne, kui võimas oksendushoog terve keha rappuma pani. Hapu maosisu, valgel taustal must, auras lumele paiskudes. Aluspükstes läks soojaks ja ta taipas, et oli end täis lasknud.

„Aidake,“ püüdis ta öelda, kuid neelusügavusest tuli vaid kähe kraaksatus.

Kas veidi eemal pimeduses vilksatas mingi vari? Keegi naeris tema üle, hoidudes lumesaju varju.

Jeanette vajus põlvili, jõudmata enam püsti seista.

„Palun,“ sosistas ta ähmasele inimkujule.

Tuul kandis temani veel ühe mõnitava naeru.

Võimetu tõusma, hakkas ta lumes edasi roomama.

Siis läks silme ees mustaks.